

Poul Dam: Jeg takker for justitsministerens svar, selv om det jo ikke var meget imødekommende. Mit spørgsmål er naturligvis oprindeligt forårsaget af den sag, som ministeren nævnte, men jeg har overhovedet ikke villet gå ind på den sag, fordi det har stået mig helt klart, at der kunne være forhold af den art, som ministeren nævnte. Det forekommer mig imidlertid, at det afgørende ikke er spørgsmålet om bøde, udvisning eller andre ting, men alene det, at dommeren har mulighed for at påtale en bestemt sprogbrug, hvilket kan gøre vidnet usikkert. Et vidne, som flere gange — sådan som det jo foregår, og som landets seere har haft lejlighed til at følge det i „Retten er sat“ forleden — bliver formanet om ikke at bande, hvilket han måske har meget svært ved at lade være med, vil igennem denne påtale blive påvirket på en sådan måde, at han får svært ved at udtrykke sig tilstrækkeligt klart, får svært ved at samle sig tilstrækkeligt om det, han egentlig skulle sige. Der ligger et sprogligt pres heri, som ikke kan undgå at virke diskriminerende over for folk, der ikke er vant til at tale i det smukke, velpolerede sprog, som vi gerne skulle bruge her.

Når jeg har anvendt udtrykket „den tilfældige dommers fordomme“, er det ikke, fordi jeg i og for sig anser nogen dommer for at være tilfældig — han er jo udnævnt under udvisning af den største omhu — men fordi det jo er tilfældigt i forhold til vidner og parter, hvilken af landets mange dommere de står over for. Og hvad ordet fordomme angår, kan man, hvis man har læst fhv. politimester Vagn Bros betragtninger om denne sag i Kristeligt Dagblad, se, at sådanne fordomme i hvert fald eksisterer nogle steder.

Jeg er ked af, at ministeren ikke kan se, at der er et socialt spørgsmål her, og jeg tror nok, at vi ved lejlighed må tage det op igen.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg kan ikke se, at det, hr. Poul Dam har anført, kan rokke ved det forhold, at dommeren bør have den øverste myndighed i retsalen. Man er altid underkastet dommerens afgørelse.

I øvrigt har vi efter det erfaringsmateriale, der står til rådighed, ingen grund til at tro,

at denne beføjelse misbruges. Jeg synes derfor ikke, det er videre artigt, når hr. Poul Dam udtrykker sig om den „tilfældige dommers fordomme“ uden at kunne bilægge denne påstand, denne sigtelse eller dette angreb med konkret dokumentation for, at der sker misbrug af denne bestemmelse, og det synes jeg ikke hr. Poul Dam har gjort.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hagen Hagensen* til finansministeren:

„Vil ministeren foranledige forslag om, at bidrag til børn over 18 år, som det af offentlig myndighed er pålagt en af forældrene at udrede i tilfælde af barnets videre uddannelse, kan bringes til fradrag ved opgørelsen af yderens skattepligtige indkomst?“

Hagen Hagensen: Efter lov om børns retsstilling skal forældrene være pligtige at yde barnet underhold, men efter denne lovs bestemmelse ophører underholdspligten normalt ved barnets fyldte 18. år.

Der er imidlertid en særlig regel i denne lov, der giver mulighed for, at der kan pålægges bidrag til børn, der er under udvisning eller under uddannelse ud over det fyldte 18. år, og en til denne regel svarende bestemmelse i ligningsloven siger, at bidrag til børn kun kan fradrages indtil barnets fyldte 18. år. Det vil altså sige, at den, der af det offentlige i henhold til lov om børns retsstilling bliver pålagt at yde bidrag til sit barn til undervisning eller uddannelse, ikke har ret til fradrag ved opgørelsen af sin skattepligtige indkomst for de således af det offentlige ham eller hende pålagte bidrag. Da forholdet yderligere er det, at modtageren af bidraget, hvor der er tale om en sådan pligtmæssig ydelse, der er fastsat af det offentlige, er skattepligtig af det modtagne beløb, der ikke omfattes af gavereglerne imellem forældre og børn, vil det altså sige, at man på denne måde kommer ud for en dobbeltbeskatning af disse bidrag, der er fastsat af det offentlige.

Dette forekommer lidet rimeligt, og det er baggrunden for, at jeg har stillet spørgsmålet til finansministeren; det er et spørgsmål, som under tidligere behandling af ligningsloven har været rejst under udvalgs-